

Bosna i Hercegovina

LEKTIRA ZA OSNOVNU ŠKOLU

zajedničke osnove

Alija Hasagić Dubočanin

**TIHA RIJEKA
DJETINJSTVA**

ZELEN-BAŠČA

PRVA PJESMA

Prvi put život
sričem.

Ogromna tajna
u po dana.

Prvi put ne vidim
rukom
šta dotičem.

Pomiješana dolaze
ljeta odsanjana.

Vodopad smijeha
iz usta djevojčice

poslije prve
na licu mjesečenice.

RIJEČI

Krilate putuju,
čujne, tihe, jake.
Od cvijeća slade
mirišu zvuči.
Od paperja toplog
gušće, paperjaste.
Snažne ko stegnuta
ruka u ruci.
Donose smijeh,
i snijeg, i lastu...
S korijenjem u srcu
na usnama rastu.

ZELEN-BAŠČA

Da bi vidio bolje –
pjesnik oči zatvara!

Stane usred zelen-bašče,
usred plavog zavičaja.

U zelen-bašči živi ptica
koja zna svaku pjesmu.

U zelen-bašči ima cvijet
što miriše na sreću.

Ima sunca potocima.
Mjesečine u granama.

Izvor tajni ima skriven,
zagonetki u travama.

Za sastanke s leptirima
ima mjesto staro, znano.

Pjesnik gleda, čuti, misli:

zelen-bašču svi imamo!

ŠTA RADI PJESMA

U mrak najtvrđi
pjesma sunce dovede.

Primi te nježno za ruku,
budna u san uvede.

Oku bistrom ne vjeruješ –
iz kamena cvijet niče!

Što krila nema – okrilati,
kapak nebeski miče.

Po šarenim prostorima
u njedra nabere zvijezda.

Pod pazuhom ljeta
pravi pticama gnijezda.

Što niko, pjesma, neumorno radi:
behara nebo, osmijehe gradi!

ŽALOSNA VRBA

To nježnost je
sa rojem sunca
u kosi.

Niz granate pletenice
svjetlost se tečna lije.
Zeleni san nije žalostan:

on se smije!

Noću, kroz duge, žive,
kroz vitke, meke,
kroz prste
mjesečinu
iz rijeke pije.
Srcu prignuta kruna ne tuži:

ona se smije!

IGRA

Sunce sam –
ti iz smijeha
ničeš.

Kiša sam –
ti s vjetrom se,
s kapima se
utrkuješ.

Smijeh sam –
ti niz obraze
veselje brišeš.

Pjesma sam –
u tebi se svjetovi
smjenjuju.

PLOVIM... PLOVIM...

Usele se u me
s pticama gajevi,
šume, polja, tanki potoci,
pitome zvijeri, riječi tajne,
sunce –
iznad svega stane!

Pa mi dođe
da iz sveg glasa
veliku riječ šapnem,
rukom nebo dotaknem,
od sunčevih zraka
ljuljašku napravim,
u dubinu neba poletim...

U sebi sanjalo
za uho povučem,
očiju zatvorenih na rijeku
legnem nevidljivu –
da plovim... plovim... plovim.

PRETPROLJEĆE

Isplakali se krovovi.
Ispjevali potoci.

Zemlja meka miriše.
Svaki cvijet za dvojicu.

Teče sve na čemu je
zakidala zima.

Stabla gola natukla
zelene šubare.

Iz sna u san
za suncem ide sve.

JESEN

Sve proljeće
sadjeveno

u crven plast.

Ruku skrštenih
na hladnoj straži
stoji hrast.

NOĆNE VATRE

Mjesec na prstima
hoda po vodi.

Mliječna svjetlost
kapa s grana.

Svileni vazduh.
Polutama.

Kumovu Slamu
gase oči

zapaljenu
sa svih strana!

NOĆ I DAN

Do dana imam
crnu bradu
i uho meko
što sve ćuti.

A ja do noći
bijelu kosu
i što sve vide
velike oči.

Nikada se
ne družimo.

U prolazu se
pozdravimo.

Tamo gdje se dotaknemo –
malo sebe izgubimo!

SREĆA

Voda je srećna
kad napoji čovjeka,
i biljku, i pticu...

Noć je radosna
kad sakrije ljepotu
pred praznim očima.

Sunce je veselo
kad led krcka
i cvjetove budi.

Zemlja je čila
kad zeleni mirisi
niknu joj iz grudi.

KAKO SE PIŠE PJESMA

Dugo se traži proljeće,
il' samo dođe iznenada,
po njivi, hartiji bijeloj,
mirisne, šarene stihove,
naizust sklada.

Ljeto se rujno pomoli:

u pjesmu tada
jedra rumen pada!

Pjesma se pamti ujesen.

Dode zima, vjetar,
hladne kiše –
osim iz duše
pjesmu briše!

Opet se traži proljeće...

CVJETNO SAZVIJEŽĐE

U RAZDANJE

Kad u okno nebesko
sunčana ruka
kucne meko –

očima cvijeća livade
progledaju nježno.

Vrba se vodi prigine
nad duboka ogledala.

Ševa ljupko usprhne.
Rosom grlo ispira.

Skupljači polena
razvesele krila...

Kad u okno nebesko
sunčana ruka
kucne meko –

stoglasnu pjesmu sunca
vrbak zasvira!

TIHI ŠETAČ

Spokojno lane gajem šeta.
Jutro mu pruža
sunčane grane.

Šareni cvrkut
na panju sjedi.
U zraku ruža leptira.

Ledeni, zubati,
uzalud vreba
iz grma strah.

U srce okom,
u dah ljepotom –
šetač dira!

SVAKODNEVNA PREDSTAVA

Zora podiže
tamnu zavjesu noći.

Predstava sunčana
počinje pjevanjem

voda, i ptica,
bilja, i ljudi...

dolini zelenoj
jezero svjetlosti.

Ponekad mi se čini
da kamen se budi.

Od smijeha šarenog
cijelo se gorje
trese.

Sve
dok u maglu
tiho ne potone,

dok noć opet
ne spusti zavjese.

PEJZAŽ S KONJIMA

Blagi, idilični,
pejzaž u očima.

Propelo se
sunce u grudima.

Zamrsio se
vjetar u grivama.

Ukrštene staze
u kopiti.

Sav krajolik
oko će popiti.

ZAGRLJENI VIDIK

U podne zatvori oči,
poželi nebo zvijezda,
u ponoć oči otvori,
zaželi nebo cvijeća.

Kad želiš ruke raširi,
udahni duboko nebo.
Cio vidik zagrlji,
kad želiš oko veseli.

Na dlanu mjesečina.
Sunce u oku.
Ptici poželi krilo,
šumi jelu visoku.

Kad želiš sam otvori,
sunce u travi skače.
Reci ono tajno,
tiho – biće jače!

NEBESKI PEJZAŽI

Nebo je slika
što se kradom mijenja.
Lijepa sa suncem
u istočnom uglu.

Svjetlošću miriše
cvijeće zvjezdano,
mliječno polje sunca
iskri bjelinom.

Vuneni oblaci.
Boje prolivene.
Žuto zrcalo.
Duge rumene.

Nebo je pejzaž

što mijenja se noćima,
sa suncem najljepši
u mojim očima.

TUŽNI DJEČAK

Ozaren, omamljen,
pod sunčev slap,

stao tužni dječak –
želi sunca kap.

Sunca se napio
začuden, zanesen,

i u kapi sunca
ugledao – jesen.

DRUG

On zna
gdje smo sakrili
jučerašnji smijeh.

Svako jutro
sa mnom podijeli sunce.

U igri svako veče
da mi
pramen mjesečine.

Radost tresemo
sa istih grana.

Njegov smijeh dolazi
sa mojih usana.

CVJETNO SAZVIJEŽĐE

Iza devet brda
ima ih još devet.

Iznad devet neba
još ih devet ima.

Letim – čini mi se,
ka visokim dnima.

Riječ izgovorim –
pod nebom odjekuje!

Na najvišoj zvijezdi
možda me ko čuje.

Spustim oči – travi,
treperenju sjetnom,

u mirisu stojim,
sazviježđu cvjetnom.

PREKOOKEANSKI SNOVI

Kad sam bio mnogo mali,
mali svijet je bio velik.

Brežuljak iza kuće
bio je gora zelena.
Niz njeno lice
ko suza od smijeha
kotrljah se vedar.

U svakom žbunu

živjahu strašne zvijeri.

Potočić niže kuće
bio je duboka rijeka.
Niz nju su plovili
prekookeanski snovi.

Rastem.
Svakog časa
sve sam veći.
Svijet – sve manji!

RUŽA U VAZI

U vazi ruži
krvare noge.
Sipki se osipa polen,

Rumeno cvile
crvene oči.
Vehne srce rujno.

U san joj dolaze
ružičnjaci.
Gusti miris blijedi.

U vazi ruži
srce žuti.
Jesen u proljeće.

PRIČA O PTICI

Zimsko predvečerje.
Potok. Voda kruta.
Na vodi bijeloj ptica –
glad kljuca.

Negve oko nogu
mrzli mraz steže.
Sve je oštro. Suho.
Sve hladnoća veže.

Iz sijedog grma strah.
Raste. Raste čudna zebnja.
Krila su san o letu.
Visine – čežnja.

Sav bijeli vidokrug
u oko, suzu se slio.
Posljednji let je led
crveno obojio.

SUNCE

Svu noć sunce
po mjesecu
šalje svijetle pozdrave.

U snu ako zalutaš
da ti se jave.

Put da svijetle usnama
dok lete
sa leptirima.

Put da kažu očima
dok lepeću
sa pticama.

U dan kad podeš
sunce te čeka
pred vratima.

ŽELJA

U njedrima svako jutro
da ti se probudi sunce.

Buket smijeha da ubereš
sa lica djevojčica.

Da negdje iskopaš nešto veliko,
da to svima daš.

Veliku rijeku da preplivaš
na onu stranu i nazad.

I ružna riječ da te
ne udari nikad!

ČUDNE PRIČE

Vječni djed
s brkatim kukuruzima
NEŠTO razgovara.

Cvrkutav potok
velikoj rijeci
NEŠTO veliko objašnjava.

NEŠTO vjetar
u travi rumen
šumi.

Uporna trava
NEŠTO pjeva
dok nebo prokišnjava.

Djetlić SVE TO
u tvrda stabla

ucrtava.

NE MOGU ZALUTATI

KAD SAM...

Kad sam more
lice mi je mirno.

Kad sam pjesma
usne vam raspjevam.

Kad sam nebo
pogledi me
vaši podupiru.

Vi me uzburkate
kad sam tišina.

Kad sam ja
događa se svašta.

NE MOGU ZALUTATI

Ne mogu zalutali
u zavičajnoj noći,

Idem uz rijeku,
tiha voda brijega valja,
uz rijeku što ima
ljubavnih želja.

Čekam. Obale nikad

da se poljube.
Vrbe neće naglavačke
sa obale da skoče.

Ovdje iz svega
poznata lica vire,
okrugla lica iz prve
rumene lektire.

Sve se diže protiv mraka
u mliječnoj noći.
Htio bih iz neke snage
rogati mjesec da preskočim.

ŠUMSKI KLAVIRISTA

Nasloni uho na prsa hrasta:
u žilama sok mu pjeva
i mrav s lista,
prati ih kljunasti djetlić,
Šumski klavirista.

Lezi, oslušni disanje zemlje.
Ne škripi u plućima,
to grgolji ponornica.
U srce majci
pobjegla s lica.

Položi čula u prsa pjesnikova.
Ne razumiješ? Ni ja!
Urla i šapuće što jest i nije.
Malo sunce negdje iz daljine,
ozeble nas osvjetljava i grije.

GITARA

Nisu to žice.
To su zategnuti svjetovi.

Svi ožive
kad ih duša dira.

Titraju zvuci
u plave vrhove smijeha,
crvene talase srca,

Plava rijeka zvuka
naglavačke
u slapovima pada.

Skrivena snaga diže se
kao vodoskok
pod košulju neba.

Potekla je.
Više nemam mira.

Sva oživi
kad se sunce svira.

ZA RUKU VODIM PROLJEĆE

Zemlja je čvrsta.
Ni nebo ne drhti.
Šuplje na sve strane.
Putevi svi isti.

Srce raskopčano.
Mjesec na svom mjestu.
Duša će već naći
usku glavnu cestu.

Za ruku vodim proljeće

jer ga traži jesen.
Prtim dan na leđa,
kroz noć da pronesem.

Mjesec je slijep.
Veze plavu bajku.
Sa suncem zagrljen
noćuje u mraku.

JESENJA PISMA

Drveće tamni. Kraći je sunčev korak.
U grozdu je slatka crvena kap.
Opadaju žute vlasi pod češljem vjetra.
Prepuna sunca svijena voćka.

Lastavica, ključeve svog gnijezda
ostavlja vrapcu, i pero iz lijevog krila,
s tri čista lozova lista,
da joj po vjetru pisma šalje
s bijelim pečatom zime.

List se za list lijepi.
Jesenja knjiga je mokra.
A na sok i med miriše zrak.
Nad krajem teško diše neprobušen oblak.

DJEČAK JE IZGUBLJEN

Brbljiva voda. Rijeka.
I njeno čupavo zelenilo.
Iznad nas nebo – sumnjivo plavo.

Pozdravljam se s hrastom.
Stisak mu čvrst, hrapav.

Pitam njega i zelene vode,
i svježe talasanje trave,
grupicu vrba koju je
djevojaštvo oblilo,

jesu li vidjeli dječaka
kojeg sam ovdje davno izgubio!

RIJEČI SE IGRAJU

GLAGOL

Sve riječi jesu vrijedne,
ali glagol!
To je ranoranilac, udarnik,
pjesnik i pustolov među riječima.

On

kroji šije reže para
leti vozi slika stvara
ljubi piše uči kljuje
lomi kopa sadi snuje

On

kao novu košulju
odjene novo značenje,
i skita glavnom ulicom ljepote.

RIJEČ NESREĆA

Nema me ni u čijoj želji,
osim u snu dušmanina.
Od svih riječi
ja sam ratnija,
od svih ranija,
strašnija i točnija,
od svih riječi
ja sam plačnija.
Ima li igdje od mene
riječ nesrećnija?
Od mene nema poplavnije,
nema zemljotresnije,
nema sušnije,
gladnije i bolesnije,
od mene nema
riječi tamnije.

NERED

To je strašna riječ!

Od nje se
žalosnoj vrbi
digne kosa na glavi.

Ona drveće počešlja
na lijevu stranu.

Vidjeli ste ulice –
sve su zalutale!

Kuće se prejele
samoće i ormara.

I sunce izlazi
kad se kome svidi.

Mjesec je starac
umoran i sjed.

To je ludo djelo
strašne riječi NERED!

A ŠTA SAD!?

Kraj onoga grma
meni proći treba,
grdna zvijer iz njega,
eno, mene vrijeba.

Sad će da me grize,
mrvi, kida, mota,
da noge ne drhte
ja bih preko plota.

Iz gustoga mraka
sjaje dvije zjene.
To dlakavo čudo
hoće samo mene.

Hodam po svom srcu,
jer je u petama.
Ko podrumaska vrata
škripe mi koljena.

KOJA JE TO RIJEČ

Dugo se skrivala,
al' sam je našao.
Našao riječ:
ime za tvoju zimu,
svjetlost za tvoj mrak,
krilo za tvoju pticu.

Otkrio sam kišobran
za tvoje pljuskove,
vatru za tvoje drhtanje,
za tvoju samoću muziku.
Javila se riječ:
cvijet za duga proljeća,
zvuk za pjesmu veliku,
sok za tvoju trešnju,
rijeka za tvoje plivanje.
Ne mogu ti reći,
Tu riječ moramo
izgovarati zajedno.

TAJNA

Ne možeš me obojiti plavom.
Žuta sam.
Ne traži žutu.
Već sam bijela.

Zapisati me ne znaš.
Dršće ti srce.

Ne držiš me za ruku –
to su kose jeseni.

Zaključati me nećeš,
ključ je u meni.

Ne strahuj,
nećeš me izgubiti.

Biću uvijek daleko.
Biću u tebi.

DA SE PRODUŽI BAJKA

KOD KUĆE NIKOG NEMA

Djed puši i gleda daleko.
Baba je zamrsila prste i konce.
Zidni sat otkucava
dvadeseto stoljeće.
S neba se cijedi, kvasi, škripi.

Djed plovi na plavim
valovima dima.
Daleko je, daleko, crvena obala.

Otac duboko diše.
Udiše neko ljetnje večer.
Mati u bijelom šeta.
Kroz očev budni san.

Svi smo kod kuće.
U kući nikog nema.

MAJKA

Majka je uvijek najbliža!

Kad se nasmije,
tuga bježi
na sve strane.

Htjela bi
osvijetliti sve mrakove,
na našem putu
podići sve padove.

Prva okusi vazduh
koji udišemo.

Majke –
u cvijet zamišljamo
pa ih mirišemo.

PJESMA O JEDNOM JASENU

Na raskršću krug
od prave zemlje.
Zeleno na asfaltu.

Plamen šumske slobode.
Korijen u betonu,
oči na suncu.

Tetovirana mu prsa.
Srca i strijelice,
znakovi
koji ljude vežu.

Na kraju stozube pile
dodoše da ga vode.

Da mu prsa
u daske izrežu.

BOR, TELEFONSKI STUB

Mi borovi davno smo
u planine pobjegli.
Mene su dugo
po brdima hvatali.

Vrisak mi ogulili.
Tijelo uljem namazali.
Zuji u ušima –
kroz uši žicu provukli.

Ruke nemam da ih
nad putnikom raširim,
prosuto sunce pokupim,
da se s vama pozdravim.

HRAST

Usamljen, na vrh brda,
vitak, vječno mlad,
s korijenjem u srcu zemlje
živi hrast.

Završio je velike škole.
Najstroži mraz dao mu odlikovanje.
Kad je sunce u bukvama pucalo,
on je pokazao hrastovo držanje.

Noću priča sa zvijezdama,
a danju sunce pije.
Kad iz zemlje povuče sokove,
pod njim se brdo povije.

Kad munja ispiše nebo
slovom vrele svjetlosti,
hrast drži čas
iz uspravnosti.

Zaurla mećava, ukoči se vrba,
breza svije,
hrast oko sebe led otopi
kad se nasmije.

STARI RIBAR

Suhe ruke,
suhe mreže,
suho veslo,
zima steže.

Bijela brada, bijelo nebo.
Snijeg ga hrani, snijeg na glavi.

Oko plavo,
vodnjikavo,
talas – čelo
sve pjenavo.

Snom ribara napunjena
puca mreža zamršena.

SAVOM PLIVAJU IGRAČKE

S proljeća, i ujesen kasnu, kišnu,
kad Sava preskoči svoje obale,
i žuta, mutna, tiha i jaka,
uđe u dvorišta, zidove, domove –
Savom plivaju igračke.

Bez sedla, na hladnom valu,
jaše drveni konj s grivom od pjene.

Lutkica, koja leži spuštenih trepavica,
progleda, kad se plastičnim leđima
nasloni na splav od grančica.

Drveni voz na velikoj dasci
svoj posljednji pisak sanja
čudeći se što s njim putuje i stanica

kroz predjele vode i granja.

Ne plašeći se, jedni uz druge,
plivaju psi i mačke...

S proljeća, i ujesen kasnu, kišnu,
Savom plivaju igračke.

STARAČKI DOM

Dolaze, koračajući meko,
kao da se plaše
zemlju da ne povrijede.
Dolaze, kad sve njive uzoru
da rodi smijeh i pšenica;
kad kroz kamen probiju tunel
kada nebo oblete,
sa zvijezdama se izljube,
kad podbace prsa
dočekaju vjetrove,
kad nauče sunce
i noću da sija,
kad iz mora izrone,
biser izvade,
kad sve knjige napišu
da se produži bajka,
kad se iznenade
što im s ruku
opada lišće.
Dolaze, koračajući meko,
u zemlju gledaju
kao da nešto traže,
nešto što su davno izgubili.

RUŽA ZA BAKU

Noću, dok sanjam zvijezde,
a stvari zarastaju
u crno krzno mraka,
znam da negdje daleko, daleko,
ime moje šapuće baka.

Recite joj, otkako je ukradena,
trešnja iza kuće više ne cvjeta,
i noću ledenice okivaju prozore
kao da nije sredina ljeta.

Recite joj da više ne izlazim na rijeku,
ne mašem lađarima,
ne čekam ribare,
otkako je nema, i vrbe na obali,
počele su naglo da se suše, stare,

Recite joj, otkako je ukradena,
u našem vrtu ni ruže ne mirišu,
i ja mislim hoće da me udare
kad se zanjišu.

RUŽNA RIJEČ
DA TE NE UDARI NIKAD

SVAKI MOJ KORAK JE - USKLIČNIK!

Zar i ti, učitelju moj,
kad ti se sjeta pod kožu uvuče,
i na času jedan potok progovori,
jedno veče sjedne za katedru,
u dušu upiše čas pjesme, zar i ti
tada velikim slovom ne pišeš:
Ljubav, Ruka, Susret...

Ne čudi se, svi će da shvate,
ako se iz klupe, umjesto mene,
podigne jedan vjetar, i zašumori,
zavijori, ili ptica jedna koja će
odletjeti, ako otvoriš prozor.

Sad sve zgrade pucaju,
i nigdje tačke nema,
jer, svaki moj korak je – uskličnik!

DA HOĆE NEŠTO DA TI SE DESI

Da hoće nešto
da ti se desi.
Da ti potreban budem,
da mi zahvališ.
Da naiđeš pored mene
kad ja kišobran imam,
a ti ga nemaš, pa baš tada
da kiša gruhne iz vedra neba
i dugo, dugo da pada,
a kuća tvoja, dok te pratim,
da bude na kraj svijeta.

Da te iza ugla, tako nježnu,
tri najjača zla napadnu,
a ja, kao slučajno, miran naiđem,
da ih smotam, ispeglam i zgužvam,
da te ni vjetru, kada ti nećeš,
dirnuti ne dam.

Da hoćeš otići na rijeku
s ribama da plivaš, pa da se
kao topiti počneš. Tad, odnekud snažan,
plivač najbolji, iskočim ja,
te držeć te za ruku
s tobom obali plivam.

Da hoćeš, kao sada ja, od neke
čudne bolesti, ali ne opasne,
da oboliš. I dok ti u kuću ne unesem
trešnju rascvjetalu,
da ne ozdraviš.

O, da hoće nešto
da ti se desi!
Sad si mirna i cvjetna,
u našem dvorištu sa trešnjom cvjetaš
i ne znaš da tebe i svijet
ovakva želja zasipa.

NA RIJECI

Rijeko, kad prođeš
pored njenog grada,
ne zapljusni, ne poplavi,
već šumi, šumi, šumi...
Možda će ona izići
da se kupa.
Uzvodno da možeš
tada poteći.
Prenesi je na drugu stranu
ako zaželi.
Rijeko, nek tvoji dlanovi
budu široki
kad se ona umori.

ŠAPAT LIŠĆA U NOĆI

Na putu dugom
kad budeš sam,
kad za tobom
krenu snjegovi,
guste noći

kad te stignu,
pod košuljom
kad budeš nosio
jesen kišnu,
mokre dane,
kad smijeh se sledi,
procvjeta zima,
ispruži ruke – ogrij se
na mojim mislima.

KULA OD PIJESKA

Ne gledaj, ti koji vidiš
samo ono što vidiš,

Nije ovo savska obala,
ovo je strašna pustinja
i u njoj oaza zelena.
Evo kule od drvenog kamena.
Vruće su puškarnice, topovi,
puni su vode opkopi.
Nije to vrbova grančica
u pijesak zabodena –
to su tri golema kaktusa,
igličasta i zelena.
Iza njih se skrivam ja,
Iz daleke zemlje dolazim,
čekam da padne noć uhata.
Na kuli najvišoj je ona,
sva nježna i sva zarobljena.

Zato, ti koji vidiš
samo ono što vidiš – ne gledaj!

BROD I RIJEKA

Ja sam brod.
A ja tvoja rijeka.
Mirna sam i plovna.
Ti ploviš uz vodu,
uz moj tihi tok.
Na mojim obalama
rastu vrbe smijeha,
a iznad nas lete galebovi.
Ti prvi put ploviš uz vodu
i čudiš se mojim predjelima.
Bivam sve uža i bistrija
što više otkrivaš
moje pejzaže.
Kad dođeš do izvora,
probudićeš se,
igra će prestati.
Zbog toga svake noći
tvoj brod vraćam niz vodu.

SVE ĆU JOJ REĆI

Reći ću joj da sam je crtao u snijegu,
lijepim danima nadijevao njeno ime.
Spašavao je pred krdom vjetrova.
S njenim snom govorio
o plavom putovanju.
Pričaću joj o važnim stvarima.
Biću pametan i pomalo nježan
i samo ću je katkad pogledati
da ne pomisli da mi je mnogo stalo.

Ona dolazi sa svojim pticama
i cio park s njom korača.
Ovaaaj... šta sam ono htio da kažem?!

PISMO KOJE NIKADA NISAM POSLAO

Kako da ti opišem zimu,
kad nemam hladnih riječi.
Tople su sve.
Ako ih izgovorim, led će da otope.

Kako da ti pošaljem, na papiru,
cijelo brdo iznad rijeke.
Oko tebe sadim jele,
a niču trešnje,
i vjetar južni sa sjevera,
iz mog pera, nanosi pijesak
umjesto snijega, i nigdje leda
na rijeci, ispod brijega.

Na čemu tebi pozdrav vreo
da prozborim.
Na papir pišem,
a on gori.

ODGOVOR KOJI NIKADA NISAM DOBIO

Tvoje pismo držim daleko
od zapaljivih stvari.

I ovdje je zima,
ali, kad god zaželim,
ja ljeto imam.

I ovdje zelen led
okove stavlja na noge trešanja,
ali, sa mnom putuje cio vidik,
sve što može da sanja.

I topao vjetar s brda
donosi miris voća,
talasa pšenicu,
i gori livada s bulkama na licu.

BROD OD GLINE
(bajka)

Boluje kćerka staroga ribara.
Lijeka joj nema.
Boluje godine tri.
Umrijeće prije prvog jorgovana
ako neko ne nađe zaliv
noću zelen, danju plav,
i u njemu otočić koji vidjeti može
samo nedužan i čist sav.
Na otočiću je čudotvoran lijek,
što miriše djetinjim tijelom –
čovjekoliki cvijet!

Otiču vode rijekom.
Drum se kvasi i suši.
Sve manje nade cvjeta
u djevojačkoj duši.

Jednoga dana, uz krevet stade
njen mali brat, i reče;
"Sestro, sutra polazim na put.
Izvajao sam najljepši
parabrod na Savi,
izvajao sam 'Adu' od gline crvene,
rumene kao jedan obraz
kad se stidi.

Sestro, umrijeti nećeš –
ja ću donijeti lijek,
na dalekom moru naći ću
čovjekoliki cvijet."

I dječak otplovi prije zore
na svojoj glinenoj "Adi".
Uzalud majka zove, cio dan,
uzalud ga traži družina ribara.

Mirna je samo bolesna sestra.
Vidi ga budna,
još jasnije vidi dok sanja.

Dječak se vrati iznenada,
kasno, noću,
bez broda glinenog,
zarastao u djetinji smijeh,
i miris trava.
Iz postelje ustade sestra –
sasvim zdrava!

Plovila je daleko glinena "Ada"
Sestra je ozdravila.
Možda od ljekovitog cvijeta.
Možda od ljubavi svog brata.
Ono što je od "Ade" ostalo
na dnu rijeke – nije tek bezoblična
grudva blata.

BROD NA VIDIKU

Iza zavoja na velikoj rijeci
brod se još ne vidi,
ali da je tu –
jasno je samo djeci.

Djeca duboku u vodu zaranjaju
i po zvuku
koji je brod
znaju.

Daleko je velika rijeka.
Sijeda su bivša djeca.

Ja i sad zaronim
kad hoću da znam
na koji brod želim

da se ukrcam.

BILJEŠKA O AUTORU

Alija H. DUBOČANIN (Alija Hasagić Dubočanin) rođen je 2. maja 1949. godine u Bosanskom Dubočcu, na Savi. Školovao se u rodnom mjestu, Koraću kod Bosanskog Broda, Kranju i Sarajevu. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Sarajevu (Književnost i jezik).

Dubočanin je pjesnik, pripovjedač, romansijer, književni kritičar, esejist, novinar, urednik. Dobitnik je ugledne književne nagrade "Neven" za knjigu pripovjedaka "Brod na vidiku", književne nagrade "Oktobarska poetska drugovanja" za knjigu pripovjedaka "Vatre na rijeci", književne nagrade izdavačke kuće "Bosanska riječ" za knjigu izabranih pjesama "Pamćenje vode" (Das Gedachtnis des Wassers), za 1999. godinu. Višestruki je dobitnik prvih nagrada za priču pojedinih listova. Pjesme i priče Alije H. Dubočanina uvrštavane su u različite izbore, čitanke, antologije, preglede, a pojedine su (pjesme i priče) prevedene na makedonski, turski, bugarski, albanski, slovenski, njemački, španski, francuski, holandski i engleski jezik.

U toku rata pokrenuo je i uređivao list za mlade "Lastavica" (1994-1996), kao i dječije novine "Vrelo Bosne". Mada sam nikada svoje djelo ne dijeli na ono za djecu i za odrasle, zbog lakšeg uvida navodimo –

objavljena djela za djecu:

ZAGRLJENI VIDIK, pjesme (1978),
BROD NA VIDIKU, priče (1982),
VATRE NA RIJECI, priče (1984),
LAĐA ZA DALJINE, priče (1985), ove tri knjige čine trilogiju,
DA HOĆE NEŠTO DA TI SE DESI, pjesme (1986),
NEMIRNO LJETO, roman (1988),
LAĐARSKJ PUT, priče (1988, 1995, 1998),
TIHA RIJEKA DJETINJSTVA, pjesme (1997),
JEDNA MAMA I DVANAEST SINOVA, proza (1997),
PAS PISMONOŠA, slikovnica (1998),
NEZAVRŠENA PRIČA, antologija savremene bh. poezije za djecu (1988),
IZBOR IZ BOŠNJAČKE POEZIJE ZA DJECU (1998),
IZBOR PRIČA BOŠNJAČKIH PISACA ZA DJECU, sa književnikom Mujom Musagićem (1998),

LADARSKI PUT, izbor priča (1994),
LADARSKI PUT, izbor priča i pjesama (1990), i druga djela.

Objavljena djela za odrasle:

SVAKODNEVNI PROMETEJ, pjesme (1977),
SAN U ČAMCU, priče (1987),
HOD ZA TOBOM, pjesme (1989),
SLIKA NA VODI, pjesme (1995), drugo dopunjeno izdanje (2000),
SVETA KRUŠKA, pjesme (1996),
KUPAČICA, priče (1996),
BEHAR U SARAJEVU, roman (1998),
ORKESTAR, pjesme (1999),
PAMĆENJE VODE (DAS GEDÄCHTNIS DES WASSERS), pjesme,
dvojezično: bosanski-njemački, (1999), i druga djela.

Alija H. Dubočanin živi u Sarajevu. Urednik je u izdavačkoj kući "Sarajevo-Publishing".